

Clypevs Theologiæ Thomisticæ

Continens Tractatus de Beatitudine, de Actibus humanis, eorumque Moralitate; de Virtutibus ac Donis, de Vitiis ac Peccatis, & de Legibus, nec-non Dissertationem Theologicam de Probabilitate

Gonet, Jean-Baptiste

Parisiis, 1669

§. I. Prima dos corporis gloriosi

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77355](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77355)

nempe impassibilitatem, agibilitatem, claritatem, & subtilitatem, ut fiat dignum habitaculum animæ gloriose, & Deo desponsatæ. Sicut enim (inquit S. Doctor 4. contra gentes cap. 86.) anima hominis elevabitur ad gloriam spirituum celestium, ut Deum per essentiam videat, ita ejus corpus sublimabitur ad proprietates celestium corporum, in quantum erit clarum, impassibile, absque difficultate & labore mobile, & perfectissime suâ formâ perfectum. Unde Paulus 1. ad Corinth. 15. Seminatur corpus nostrum in corruptione, surget in incorruptione: seminatur in ignobilitate, surget in gloria: seminatur in infirmitate, surget in virtute: seminatur corpus animale, surget corpus spirituale. Id est, corpus nostrum in hac vita est obnoxium corruptioni & morti, committiturque sepulturæ, ut semen committitur agro: sed resurget incorruptibile, impassibile, clarum, agile, & subtile, ac perfectè subjectum spiritui, & quasi ad conditionem spiritus elevatum: tunc enim (inquit idem Apostolus ad Philip. 3.) Christus reformabit corpus humilitatis nostræ configuratum corpori claritatis sue: id est, efficiet corpora nostra similia corpori suo glorioso, & iisdem dotibus & perfectionibus illa dotabit, quibus in resurrectione fuit ipse ornatus. Unde præclare Leo Papa homil. de Transfigur. ait: In illo Christi mysterio spes Ecclesie fundabatur, ut totum agnosceret quæ esset commutatione donandum, & ejus honoris consortium sibi membra promitterent, qui in capite presulisset.

S. I.

Prima dos corporis gloriosi.

26. **P**RIMA dos corporis gloriosi est impassibilitas, quæ non solum mortem & corruptionem, sed etiam omnem dolorem & passionem læsivam seu corruptivam excludit: unde corpora damnatorum, quamvis futura sint incorruptibilia & perpetua, non tamen impassibilia, quia non erunt expertia passionis nocivæ, sed acerbissimos secundum omnes sensus patientur dolores. Dixi autem passionis læsivæ seu corruptivæ: quia dos impassibilitatis non excludet passionem perfectivam, qualis est receptio actionum immanentium, sensitivarum & accidentium omnium perficentium, sed solum passionem læsivam & corruptivam, secundum quam alteratur subjectum & malè disponitur.

Si autem quæras unde dos illa in corporibus gloriosis proveniet? Respondeo cum D. Thoma in 4. dist. 44. qu. 2. art. 1. illam ex plena & perfectâ subjectione corporis ad animam, tanquam à prima radice, orituram. Sicut enim corruptibilitas in corporibus sublunariis ortum habet ex imperfecto dominio formæ in materiam, ac non plena subjectione materiæ ad formam; quamobrem dixit Philosophus 1. Physic. cap. ultimo, Materiam non satiatam formâ machinare maleficiam: quia nimirum dum forma eam completè non actuat, nec totum ejus appetitum explet, ipsa materia dat locum alterationibus & dispositionibus pro introductione formæ contrariæ: e converso autem corpora celestia idèò sunt incorruptibilia, quia forma totaliter dominatur materiæ, totaliterque illam ad suum esse trahit, ut expleat totum ejus appetitum, nec relinquat famelicum alterius formæ,

A sicque materia non dat locum alterationi corruptivæ introducenti dispositiones ad talem formam: ita pariter, quòd corpus nostrum naturâ suâ corruptibile, reddatur incorruptibile, provenire debet ex dominio animæ supra ipsum, seu ex plena subjectione ipsius ad animam, quâ fiet, ut materiæ potentialitas & appetitus ita maneat expleta, aut saltem cohibita & ligata ad ipsam formam seu animam, ut nulli alterationi vel dispositioni ad aliam, locum aperiant, aut relinquunt.

S. II.

Secunda dos corporis gloriosi.

28. **S**ECUNDA dos corporis gloriosi dicitur subtilitas: cujus præcipuus effectus erit, corpus gloriosum ab omni terrenæ labis concrecione & crassitie reddere liberum, ipsumque, alioquin animale & terrestre, efficere quasi cœleste & spirituale; juxta illud Apostoli 1. ad Corinth. 15. Seminatur corpus animale, surget corpus spirituale. Non quidem quòd post resurrectionem corpus mutandum sit in spiritum; ut quidam hæretici olim dicebant, quorum meminit Augustinus 15. de civit. cap. 20. vel quia aëri aut vento simile erit, ut somniabat olim Eutychius Patriarcha Constantinopolitanus, sicut refert D. Gregorius 14. moral. cap. 29. & ultimo: sed quia erit spiritui perfectè subjectum, & quasi ad conditionem spiritus elevatum, ut supra diximus.

29. Quod ut magis percipiatur, advertendum est quòd anima rationalis & dicitur anima, & vocatur spiritus: primum convenit illi, in quantum informat corpus in ordine ad actiones vitales omninò materiales, sicut sunt operationes partis vegetativæ, generatio, nutritio, augmentatio, &c. in quo convenit cum cæteris formis vitalibus materiæ immixtis: posterius verò convenit illi, in quantum habet affinitatem cum intelligentiis & substantiis separatis. Quia igitur in resurrectione anima non exercebit per corpus, nisi operationes aliquò modò spirituales; & valde elevatas supra materiam, cessabitque ab operationibus partis vegetativæ purè materialibus & animalibus; juxta illud Apostoli 1. ad Corinth. 6. Esca ventris, & venter escis: Deus autem & hunc & illas destruet: id est, post resurrectionem nullus erit elcarum & ciborum usus, nullum ventris in illis digerendis officium; idèò dicitur illud informare, non tam ut anima, id est, ut animalis forma, quàm ut spiritus & intelligentia; & corpus sic informatum, tunc non dicitur animale & terrestre, sed subtile & spirituale.

30. In hoc conveniunt omnes Authores: sed difficultas & controversia est, an dos subtilitatis non solum hunc effectum tribuere debeat corpori glorioso; sed etiam vim & facultatem penetrandi omnia alia corpora, seu esse penetrativè in quolibet alio corpore quantumvis solido, illi communicare? Partem affirmativam tenent plures ex Recentioribus, qui pro hac sententia citant Scotum, D. Bonaventuram, & alios: eamque probant tum ex etymologia nominis; nam subtile significare videtur penetrabile, seu penetrativum, & idèò subtilem vocamus intellectum, vel visum, qui objectum usque ad intimam penetrat: tum etiam quia corpus Christi

